

разположение на Бога и на църквата, за полза на християнитѣ и християнскитѣ?

— Своятъ дѣлъ отъ бащиното наследство оставихъ за полза на християнската община въ родната ми прония, отче. Раздадохъ на отроцитѣ си земя и ги направихъ парици на братовия ми и майчинъ дѣлъ.

Дѣдецъ Петъръ кимна благосклонно съ глава.

— Въ първото си послание Иоанъ Богословъ е казалъ: „Ако нѣкой обича свѣта, той не милѣе за Отца. Защото всичко що е на свѣта — възделението на плътта, пожеланието на очитѣ, шестлавнето на живота — не е отъ Отца, а отъ свѣта . . . И свѣтътъ ще премине както и неговото възделение, само който върши Божиата воля той ще пребѣде въ вѣки . . .“ Азъ виждамъ ясно, Добромире, че ти вече ненавиждашъ тоя свѣтъ и спазвашъ Божиитѣ заповѣди. Ти можешъ вече да станешъ съвършенъ християнинъ. А по-нататкъ, азъ съмъ вече старъ, днитѣ ми можеби преброени, можешъ и да ме замѣстишъ . . .

Витлеемъ бързо се извърна и впи очи въ брата си. Бѣлото му, гладко чело се изпълни съ бръчки. Той попипа въ джоба на дългата си левена туника писмото на Белослава и въздъхна. Добромиръ още не бѣ поискалъ да го прочете.

Макаръ, че Добромиръ не отговори нищо, дѣдецътъ продължи, сякашъ не бѣ забелязалъ мълчанието на момъка.

— Виждамъ, че ти си тръгналъ въ пѣтя на спасението . . . Сатанаилъ нѣма вече власть надъ тебе. Защото Господъ даде власть на дявола надъ тѣзи, които вършатъ волята му . . .

— Не — обади се внезапно и горещо Витлеемъ. — Не Господъ е далъ на дявола власть надъ людетѣ. А тѣ сами, доброволно могатъ да идатъ при Сатана.

— Това си чель у презвитеръ Козма — забеляза кротко дѣдецътъ — наистина той смѣта, че ние, богомилитѣ, сѣемъ плевелитѣ си само между проститѣ и неученитѣ. А ти Витлееме, не само че не си простъ и неукъ, но тъкмо наопаки. Премного сж те изучили светитѣ отци въ